

TAANTUMUS ALOITTA A SEELLISEN TAISTELUN

Sosialidemokraattinen lehdistö on jo kauan sitten osoittanut paljonpuhutun venäläisen „perustuslaillisuuden” kestäättömyyden ja perusteettomuuden. Niin kauan kuin vanha valta pysyy pystyssä ja pitää hallussaan koko äärettömän suurta valtionhallintakonetta, niin kauan ei voida puhuakaan vakavasti kansanedustuksen merkityksestä eikä mahdollisuudesta tyydyttää kansan miljoonaisten joukkojen kipeimpiä tarpeita. Kun Valtakunnanduuman istunnot alkoivat, niin alkoivat myös erikoisen myrskyisänä tulvana ryöpytä liberaalis-porvarilliset puheet rauhanomaisesta perustuslaillisesta tiestä,— alkoivat ja kävivät yhä voimakkaammiksi hallituksen agenttien järjestämät rauhallisten mielenosoittajain pieksäjäiset, niiden talojen tuhopoltot, joissa kansankokouksia pidettiin, ja vihdoin suoranaiset pogromit.

Mutta talonpoikaisliike kasvaa. Työväen lakot käyvät yhä kärkevämmiksi, yhä tiheämmiksi ja laajemmiksi. Sotaväen takapajuisimmat joukko-osastot, jalkaväki maakunnissa ja kasakkaväki, ovat alkaneet liikehtiä.

Venäjän elämässä on liian paljon tulenarkaa paloainesta. Liian suurta ja kärkevää on taistelu, jota vuosisatoja jatkunut historiassa ennenkuulumaton väkivalta, piinat, kidutukset, ryöstöt ja riisto ovat valmistelleet. Tätä kansan taistelua vanhaa valtaa vastaan ei voida mahduttaa puitteisiin, joissa Duuma käy taistelua jonkin ministeristön puolesta. Eniten poljettuja ja tietämättömiä „alamaisia” ei voida pidättää tuomasta julki heissä heräävän inhimilli-

syiden ja kansalaistunnon vaatimuksia. Kehoittamalla noudattamaan laillisuutta ei voida säilyttää vanhaa valtaa, joka on aina itse laatinut lait ja taistelee olemassaolostaan vihoviimeisillä, epätoivoisimmilla, villeimmillä ja raivokkaimmilla keinoilla.

Belostokin pogromi on erikoisen kirkas todiste siitä, että hallitus on pannut alulle aseellisen toiminnan kansaa vastaan. Vanha, mutta iäti uusi, Venäjän pogromien historia, iäti uusi, kunnes kansa pääsee voitolle, kunnes vanha valta lakaistaan täydelleen pois! Tässä muutamia lainauksia Belostokin kansalaisten valitsijamiehen Tsirinin lähettämästä sähköestä: „On alkanut *etukäteen valmisteltu* juutalaispogromi”. „Ministeristöstä ei koko päivään saatu *min-käänlaisia määräyksiä*, vaikka huhut niin kertovat”. „Pogromia agitoitiin toimeliaasti jo kaksi viikkoa; kaduilla kuulutettiin, erikoisesti iltaisin, julistuksia, joissa kehoitettiin pieksämään myöskin intelligenttejä, eikä ainoastaan juutalaisia; *poliisi katsoi sitä läpi sormien*”.

Vanha tuttu kuva! Poliisi valmistelee etukäteen pogromia. Poliisi yllyttää; hallituksen kirjapainoissa painatetaan julistuksia juutalaisten pieksämisestä. Pogromin alkaessa poliisi on toimeton. Sotaväki seuraa vaiti mustan sotnian urotekoja. Ja sitten,— sitten samainen poliisi jatkaa oikeus- ja tutkintailveilyä pogromimiehiä vastaan. Vanhan vallan virkamiesten toimeenpanema oikeus ja tutkinta johtavat aina vain samaan tulokseen: asia pitkistyy, pogromimiesten joukosta ei löydy syyllisiä, toisinaan käy niinkin, että hakattuja ja ruhjottuja juutalaisia ja intelligenttejä pannaan syytteeseen; kuluu kuukausia — vanha, mutta iäti uusi historia unohtuu taas toistaiseksi, seuraavaan pogromiin saakka. Katalaa yllytystä, kiroton kapitalistisen „sivilisaatiomme” hylkiöiden lahjomista ja juottamista, julmaa aseistettujen toimeenpanemaa aseettomien pieksämistä, syyllisten itsensä harjoittamaa oikeus- ja tutkintailveilyä. Ja vielä saattaa olla ihmisiä, jotka näitä Venäjän elämän ilmiöitä nähdessään luulevat ja puhuvat, että muka jonkun „kevytmielisyys” kehottaa kansaa turvautumaan „äärimmäisiin keinoihin”! Täytyy olla paitsi kevytmielinen, myös henkisesti raihnas ja poliittisesti turmeltunut voidakseen puhua tuolla tavoin, kun tapahtuu sellaista kuin kansantalons tuhopolttot Vologdassa (Valtakunnanduuman istuntojen alussa) tai Belostokin pogromi (kuukausi Duuman

istuntojen alkamisen jälkeen). Miljoonatkaan kehotukset eivät tee kansaan sadannettakaan siitä vaikutuksesta, minkä tekee yksi tällainen tapahtuma. Ja kun puhutaan kehotusten „kevytmielisyydestä”, niin se on samanlaista syvää pedanttisuutta, samanlaista kansalaistunnon kuoleutuneisuutta kuin Vologdan ja Belostokin taistelulentiltä kantautuvan hurjan kostonhuudon tuomitseminenkin.

Valtakunnanduuma teki erittäin hyvin ottaessaan heti käsiteltäväksi Belostokin pogromin johdosta tehdyn välikysymyksen ja lähettäessään Valtakunnanduuman jäseniä Belostokiin tutkimaan asiaa itse paikalla. Mutta kun luette tuon välikysymyksen, kun vertaatte sitä Valtakunnanduuman edustajien puheisiin ja yleisesti tunnettuihin pogromitapauksiin, niin tuloksena on välikysymyksen epäröivän sävyn aiheuttama syvä tyytymättömyyden ja suuttumuksen tunne.

Päätelkää itse. Välikysymyksen laatijat sanovat ainoastaan: „väestö *pelkää*, että paikalliset viranomaiset ja ilkeämielinen agitaatio voivat tehdä yrityksiä esittää kärsimään joutuneet syyllisiksi heitä kohdanneeseen onnettomuuteen”... „Siihen suuntaan levitetään valheellisia tietoja”. Aivan niin, poljettu ja näännytetty juutalaisväestö pelkää ja sillä on täysi syy pelätä sitä. Se on totta. Mutta *eihän* siinä *ole koko totuus*, herrat Duuman jäsenet ja välikysymyksen tekijät! Tokihan te, kansan edustajat, joita ei vielä ole piesty eikä piinattu, tähän tiedätte mainiosti, ettei siinä vielä ole koko totuus. Te tiedätte, että peloteltu väestö *ei uskalla* nimetä *todellisia* syyllisiä pogromeihin. *Teidän on nimettävä heidät*. Sitä vartenhan te olettekin kansanedustajia. Sitä vartenhan teillä on — jopa Venäjän lakien mukaan — *täydellinen* sananvapaus Valtakunnanduumassa. Älkää siis asettuko taantumuksen ja kansan *väliin* sellaisina hetkinä, jolloin aseistettu taantumus kuristaa, hakkaa ja silpoo aseetonta kansaa. Asettukaa *suoraan ja täydellisesti* kansan puolelle. Älkää rajoittuko tuomaan julki yksinkertaisen rahvaan pelkoa, että konnamaiset pogromeihin syyllistyneet tekevät tapetuista syyllisiä. *Syyttäkää suoraan noita syyllisiä* — se on teidän suoranainen *velvollisuutenne* kansaa kohtaan. Älkää kysykö hallitukselta, ryhdytäänkö toimenpiteisiin juutalaisten suojaamiseksi ja pogromien ehkäisemiseksi, vaan kysykää sitä, kuinka kauan hallitus tulee vielä verhoamaan hallitukseen kuuluvia

todellisia syyllisiä. Kysykää sitä, luuleeko hallitus kansan vielä kauankin pysyvän harhaluulojen vallassa noiden todellisten syyllisten suhteen. Syyttäkää hallitusta avoimesti ja kaikkien kuullen, kehoittakaa kansaa muodostamaan miliisi ja järjestämään itsepuolustus *ainoana* suojelekeinona pogromeita vastaan.

Se ei ole „parlamenttitapojen” mukaista, sanotte te. Mutta eikö teitä hävetä, kun te *vielä* nytkin esitätte tuolaisia perusteluja? Ja tekö ette ymmärtäisi, että kansa tuomitsee teidät, ellette edes tällaisina hetkinä lakkaa leikkimästä parlamenttia, ellette tohdi sanoa suoraan, avoimesti ja kuuluvasti sitä, mitä *te todella tiedätte ja ajattelette?*

Ja että te tiedätte totuuden pogromeista, se näkyy Duuman edustajien puheista. Kadetti Nabokov sanoo: „Me tiedämme, että hallintaviranomaisten ei monissa tapauksissa onnistunut karistaa päältään niitä epäilyksiä, että pogromien puhkeamisen samanaikaisuuteen ovat syyssä joko *paikallisten viranomaisten tietien* toimivat mustasotnia-laisten organisaatiot tai parhaimmassa tapauksessa paikallisten viranomaisten järjestelmällinen toimetttömyys”.

Koska te sen *tiedätte*, herrat kadetit, niin teidän olisi pitänyt sanoa se välikysymyksessä. Niin pitääkin kirjoittaa: me *tiedämme* sitä ja sitä, ja kysymme siitä ja siitä. Ja kun te tiedätte „parhaita” tapauksia, niin kansan edustajien *ei sovi* olla vaiti *pahimmista* tapauksista: siitä, että poliisi on suoranaisesti järjestänyt pogromeja Pietarista saadun käskyn mukaisesti.

„Belostok ei ole poikkeustapaus”, sanoi Levin aivan oikein. „Tämä on eräs sen järjestelmän aikaansaannoksista, jota vastaan te haluatte taistella”. Oikein, kansalainen Levin! Mutta kun me sanomalehdessä voimme puhua vain „järjestelmästä”, niin Duumassa teidän pitää puhua suorausukaisemmin ja jyrkemmin.

„Pogromit muodostavat kokonaisen järjestelmän. Loka-kuun päivinä... hallitus... ei löytänyt muuta keinoa taistellakseen vapausliikettä vastaan... Te tiedätte, miten tämä historian luku päättyi. Nyt toistuu taas sama... Tämä järjestelmä on *salakavalasti* valmisteltu ja harkittu ja sitä toteutetaan käytännössä *yhtä kavalasti*. Useissa tapauksissa me tiedämme mainiosti, kuka näitä pogromeja valmistelee, me tiedämme mainiosti, että julistuksia *lähetetään santarmihallintojen toimesta*”.

Vielä kerran: oikein, kansalainen Levin! Ja välikysymyksessä olisi pitänyt kirjoittaa: luuleeko ministeristö, ettei Duuma tiedä sitä yleisesti tunnettua tosiasiaa, että julistuksia lähetellään santarmien ja poliisin toimesta?

Edustaja Ryzhkov sanoi suoraan olevan *valhetta*, kun pogromien selitetään johtuvan heimovihasta, ja ilkeätä keksintöä, kun niiden selitetään johtuvan viranomaisten voimattomuudesta. Edustaja Ryzhkov toi joukon esimerkkejä poliisin, pogromimiesten ja kasakkain „yhteistoiminnasta”. „Asun suuressa teollisuuspiirissä”, sanoi hän, „ja tiedän, että esimerkiksi Luganskissa pogromi ei saanut hirvittäviä mittoja *vain sen takia* (kuunnelkaa tarkasti tätä, hyvät herrat: *vain sen takia*), että *aseettomat työläiset* ajoivat pogromimiehiä paljain käsin silläkin uhalla, vaikka poliisi olisi voinut ampua heitä”.

„Syytös hallitusta vastaan”, näin „Retsh” lehti otsikoi duumakeskustelujen tämän osan. Hyvä otsikko. Mutta tämän otsikon paikka ei ole sanomalehdessä, vaan Duuman *välikysymyksen tekstissä*. Joko nämä välikysymykset on kirjoitettava niin, että ne syyttäisivät tulisesti hallitusta kansan edessä, tahi annettava aiheita katkerille huomautuksille ja ivailulle sen huutavan epäsuhteen johdosta, mikä on tosiasioiden hirvittävyuden ja kansliamais-maltillisten välikysymysten kansliamaisen vaiteliaisuuden välillä. Vain astumalla edelliselle tielle Duuma pakoittaa taantumukselliset lakkaamaan pilkkaamasta sitä. Sillä muutenhan taantumukselliset ilvehtivät suoraan ja avoimesti. Lukekaa tämänpäiväistä „Novoje Vremjaa”. Nuo pogromimiesten lakeijat nauraa hohottavat ja riemuitsevat: „Ei voida olla panematta erikoisella tyydytyksellä (!!) merkille sitä, miten kiireellisesti Duuma teki ministerille välikysymyksen Belostokin juutalaispogromin johdosta”. Kuten näette: pogromimiehet tuntevat erikoista nautintoa,—lakeijat lörpöttelevät julki totuuden. Taantumus on tyytyväinen niin Belostokin pogromiin kuin siihenkin, että nyt voidaan Duumaa haukkua „juutalais”-Duumaksi. Taantumus ivailee: „Jos kerran on annettava anteeksi talonpoikain suorittamat omaisuuden hävitykset venäläisissä lääneissä, kuten Valta-kunnanduumassa tänään puhuttiin, niin aivan samoin on annettava anteeksi myöskin juutalaisten omaisuuden hävitykset läntisissä maakunnissa”.

Näette nyt, herrat duumamiehet: taantumukselliset ovat suorasukaisempia kuin te. Taantumuksellisten puheet ovat lujempia kuin teidän puheenne Duumassa. Taantumukselliset eivät pelkää sotaa. Taantumukselliset eivät pelkää sitoa Duumaa talonpoikain taisteluun vapaudesta. *Älkää tekään pelätkö sitoa taantumuksellista valtaa pogromimiehiin!*

Kirjoitettu kesäkuun 3 (16) pnä 1906

*Julkaistu kesäkuun 4 pnä 1906
„Vperjod“ lehdessä № 9*

*Julkaistaan
sanomalehden tekstin mukaan*